

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyně Mgr. Lucíí Trejbalovou ve věci

žalobce: X, narozený dne X
bytem X

proti

žalované: Česká správa sociálního zabezpečení
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 3. 2022, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí, jímž žalovaná zamítla žalobcovy námitky a potvrdila rozhodnutí ze dne 22. 2. 2022, č. j. X.
2. Tímto rozhodnutím žalovaná pro nesplnění podmínek § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, zamítla žádost o zvýšení starobního důchodu. Konstatovala, že v osobním listě důchodového pojištění, který byl žalobci zaslán s rozhodnutím ze dne 25. 1. 2022, mu bylo započteno celkem 18 roků a 141 dnů pojištění. Na základě dodatečně předložených dokladů byla započtena doba pojištění od 5. 5. 1980 do 31. 10. 1980 v rozsahu 180 dnů, ale bez vlivu na rozhodnutí ze dne 25. 1. 2022 o přiznání starobního důchodu ve výši 3 736 Kč, neboť žalobce takto získal 18 roků a 321 dnů, tedy nezískal další rok pojištění.
3. V napadeném rozhodnutí ze dne 30. 3. 2022 žalovaná uvedla, že od podání první žádosti o starobní důchod do roku 2021 provedla rozsáhlé šetření dob pojištění získaných žalobcem, ačkoliv sám nepředložil žádné doklady prokazující výdělečnou činnost. Doba zaměstnání u organizace X byla zhodnocena na základě evidenčních listů důchodového pojištění (dále jen „ELDP“) od 10. 5. 1971 do 29. 2. 1980 v rozsahu 3 218 dnů, další doba pojištění nebyla prokázána. Doba zaměstnání u organizace X byla započtena od 1. 11. 1980 do 31. 3. 1981 v rozsahu 151 dnů. Doba zaměstnání u organizace X byla započtena od 1. 7. 1981 do 10. 1. 1986 v rozsahu 1 640, doba od 1. 1. 1986 do 10. 1. 1986 v délce 10 dnů byla započtena dodatečně. Doba zaměstnání u organizace X, X byla započtena v období od 1. 12. 1986 do 31. 7. 1987 v rozsahu 243 dnů. Doba zaměstnání u společnosti X byla započtena od 1. 7. 1999 do 31. 12. 1999 v rozsahu 184 dnů. Právní nástupce X sdělil, že doklady týkající se zaměstnání žalobce v letech 2000 až 2004 nebyly dohledány. Doba zaměstnání u společnosti X byla započtena od 1. 7. 2003 do 30. 11. 2003 v rozsahu 153 dnů. Doba zaměstnání u X byla na základě ELDP započtena od 12. 1. 2006 do 31. 12. 2006 v rozsahu 354 dnů. Společnost byla vymazána z obchodního rejstříku ke dni 30. 10. 2012, likvidátor společnosti uvedl, že mu žádné mzdové doklady, evidenční listy ani pracovní smlouvy předány nebyly, protože společnost vstoupila do likvidace z důvodu nečinnosti, proto nemůže potvrdit zaměstnání žalobce na rámec doby. Dobu zaměstnání u společnosti X a X se nepodařilo došetřit. Žalovaná uvedla, že důkazní břemeno při prokázání existence dob pojištění leží primárně na žadateli o důchod. Žalobce přes výzvy nepředložil žádné doklady prokazující tvrzené doby zaměstnání ani v posledních letech. Poslední žádost o starobní důchod podal žalobce dne 16. 1. 2018 s požadovaným datem přiznání od vzniku. Na základě této žádosti byl žalobci rozhodnutím ze dne 13. 4. 2018 přiznán starobní důchod ode dne 9. 4. 2018 podle § 29 odst. 3 písm. b) zákona o důchodovém pojištění. Pro nárok a pro stanovení výše procentní výměry byla žalobci započtena doba pojištění v doloženém rozsahu 17 roků a 131 dnů, tj. 6 336 dnů. S ohledem na dodatečný zápočet doby pojištění, a to doby studia od 1. 9. 1966 do 31. 8. 1967 v rozsahu 365 dnů a doby zaměstnání od 1. 1. 1986 do 10. 1. 1986 v rozsahu 10 dnů byl žalobci rozhodnutím ze dne 25. 1. 2022 ode dne 9. 4. 2018 zvýšen starobní důchod na 3 736 Kč měsíčně, resp. ode dne 1. 1. 2022 na 5 588 Kč měsíčně. Napadeným rozhodnutím byla žalobci dodatečně započtena došetřená doba pojištění od 5. 5. 1980 do 31. 10. 1980 v rozsahu 180 dnů, bez vlivu na výši starobního důchodu, protože žalobce nezískal další rok pojištění. Pro stanovení výše procentní výměry byla žalobci započtena doba pojištění 18 roků a 321 dnů, tedy 6 891 dnů.

II. Žaloba

4. Ve včasné žalobě a jejím doplnění žalobce uvedl, že důchodový věk u něj činil 62 let a 6 měsíců, měl splněno 42 let odpracované doby a nárok na starobní důchod mu vznikl dne 9. 4. 2013, na předčasný starobní důchod dne 9. 4. 2010, při splnění doby pojištění alespoň 29 let, resp. 35 let, jak žalobce doplnil.
5. Žalobce žalované vytýkal, že nezohlednila jím odpracovanou dobu u ředitelství X v provozovně závodu X od roku 1967 do 30. 4. 1971, a odepřela mu tím dobu 3 roky a 7 měsíců, tj. 1 308 dnů. V napadeném rozhodnutí žalovaná nesprávně tvrdila, že žalobce byl zaměstnán pouze v závodu X od 1. 5. 2017 do roku 1980. Až Veřejný ochránce práv zjistil, že žalovaná při šetření doby zaměstnání v roce 2014 oslovila nesprávný subjekt X., nikoli X.
6. Nesprávně žalovaná provedla šetření také u zaměstnavatele Pražské restaurace, když zohlednila pouze dobu zaměstnání od 1. 11. 1980 do 31. 3. 1981. Stejně pochybila při zohlednění doby zaměstnání u zaměstnavatele Restaurace a jídelny Praha 1, pokud započítala dobu od 1. 7. 1981 do 10. 1. 1986. Stejně nesprávně postupovala při započtení doby zaměstnání od 1. 12. 1986 do 31. 7. 1987 u organizace X, spotřební družstvo.
7. Nezákonné bylo zohlednění doby zaměstnání u X od 1. 7. 1999 do 31. 12. 1999 v rozsahu 184 dnů. Žalovaná se sice pokusila dobu zaměstnání došetřit u právního nástupce X, kde doklady týkající se jeho zaměstnání v letech 2000 až 2004 nedohledala, ale ignorovala návrhy na svědecké výpovědi. Přitom vlastník X a předseda představenstva X ve společnostech, které vlastnily společnost X v likvidaci, žijí. Rovněž žije X.
8. Nesprávné je tvrzení o době zaměstnání u X, od 12. 1. 2006 do 31. 12. 2006 v rozsahu 354 dnů. Tvrzení žalované o výmazu této společnosti z obchodního rejstříku ke dni 31. 10. 2012 je nepravdivé, datum zániku je 18. 2. 2020. Žalobce upozorňoval na to, že ještě v roce 2013 a v lednu a únoru 2014 dostával řádně plat. Šetření doby zaměstnání mělo být provedeno svědecky, žalobce nemůže prokázat dobu zaměstnání nad rámec doby potvrzené evidenčním listem důchodového pojištění.
9. Žalobce v závěru zpochybnil tvrzení žalované, že naposledy podal žádost o starobní důchod dne 16. 1. 2018 s požadovaným datem přiznání od vzniku nároku, na jejím základě mu byl přiznán starobní důchod rozhodnutím ze dne 13. 4. 2018 od 9. 4. 2018, kdy mu byla započtena doba pojištění v rozsahu 17 roků a 131 dnů, tj. 6 336 dnů. Postup žalované označil za nezákonný, spočívající v předkládání pozměněných důkazních prostředků soudu. Nesouhlasil tedy s tím, že mu byl starobní důchod přiznán až ode dne 9. 4. 2018, následně od dne 13. 4. 2018 přiznaný v nesprávné výši, ačkoli žalovaná dodatečně započítala došetřenou dobu pojištění od 5. 5. 1980 do 30. 10. 1980 v rozsahu 180 dnů. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalované

10. Žalovaná předně namítala, že žalobce ne zcela jasně popisuje údajná pochybení žalované. K námitce, že žalobce odpracoval 42 let, žalovaná odkázala na žalobcovu první žádost ze dne 26. 6. 2014, kde prakticky všude figurovala poznámka o tom, že doklad o době pojištění

nebyl předložen, ke studiu nebyly doklady předloženy, v evidence X byl žalobce veden do 31. 12. 2006. Do dnešního dne se žalobce nedostavil k podpisu formuláře E 207 – Rakousko, k dobám pojištění v Rakousku nedoložil žádné doklady. V žádosti ze dne 16. 1. 2018 deklaroval pro období od 1. 1. 2003 do 30. 6. 2003 dobu pojištění u společnosti X, v roce 2014 ovšem ve vztahu k tomuto subjektu nic bližšího nesdělil.

11. Bohatá korespondence nesvědčí o nečinnosti žalované. Ve své snaze je však žalovaná limitovaná, pokud žalobce na podporu svých tvrzení o proběhlých dobách pojištění neoznačí důkazní prostředky. Žalovaná zmínila některá proklamativní tvrzení žalobce, např. jeho prohlášení o řízení agentury velkého významu bezpečnosti státu jako velící důstojník, přes negativní lustrace Ministerstva vnitra ze dne 8. 9. 2015. Žalovaná vyvinula maximální snahu a nedisponují-li oslovení zaměstnavatelé, resp., likvidátor, archivy příslušnými záznamy, nelze to klást žalované k tíži.

IV. Replika žalobce

12. Žalobce na vyjádření žalované reagoval, zopakoval, že žalovaná pokračuje ve svém nezákonném počínání, kdy až Veřejný ochránce práv musel žalované sdělit společnost, která vede agendu odpracovaných let do roku 1990.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.
14. Předmětem soudního přezkum je rozhodnutí žalované ze dne 30. 3. 2022 ve spojení s rozhodnutím ze dne 22. 2. 2022, jímž nebylo vyhověno žádosti o zvýšení starobního důchodu pro nesplnění podmínek § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění. Dle uvedeného ustanovení se zvýší nebo přizná starobní důchod ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží, pokud se zjistí, že byl důchod přiznán nebo je vyplácen v nižší částce.
15. Ze správního spisu vyplývá, že k první žádosti žalobce o starobní důchod ze dne 26. 6. 2014 byla žádost zamítnuta rozhodnutím ze dne 5. 5. 2015, potvrzeným rozhodnutím ze dne 27. 7. 2015, neboť žalobce nedosáhl potřebnou dobu pojištění 29 let. Již tehdy se žalovaná pokoušela dohledávat doby pojištění, včetně doby pojištění v Rakousku. V průběhu řízení byl žalobce vyzván k předložení podkladů prokazujících tvrzenou dobu pojištění. Žalovaná prověřovala i žalobcova tvrzení ohledně jeho služebního poměru k bezpečnostnímu sboru, z evidencí BIS a Úřadu pro zahraniční styky a informace nebyly žádné skutečnosti ohledně doby pojištění zjištěny. Na postup žalované podával žalobce stížnosti a předžalobní upomínky.
16. Dne 29. 3. 2016 žalobce znovu požádal o starobní důchod podle § 29 odst. 3 písm. b) zákona o důchodovém pojištění. Rozhodnutím ze dne 25. 4. 2016 byla žádost zamítnuta, neboť žalobce nezískal potřebnou dobu pojištění 29 let. Žalovaná zhodnotila dobu pojištění v rozsahu 17 let a 131 dnů. Žalobce byl opětovně vyzván k prokázání tvrzených

skutečností ohledně dob zaměstnání. Následně žalovaná rozhodnutím ze dne 3. 10. 2016 vydané rozhodnutí potvrdila.

17. Rozhodnutím ze dne 13. 4. 2018 byl žalobci k žádosti ze dne 16. 1. 2018 přiznán starobní důchod ode dne 9. 4. 2018 podle § 29 odst. 3 písm. b) zákona o důchodovém pojištění. Dle připojeného osobního listu důchodového pojištění bylo žalobci zohledněno 17 roků a 131 dnů doby pojištění. Žádnou novou dobu pojištění žalobce nedokládal, proti rozhodnutí nepodal námitky.
18. Následně se na žalovanou obrátil Veřejný ochránce práv s požadavkem na prošetření žalobcem uváděných dob pojištění. Žalovaná tedy pokračovala v šetření dob pojištění. Archiv hlavního města Praha potvrdil žalobcovu dobu studia na Střední průmyslové škole strojnické v Praze 9 od počátku školního roku 1966/1967 do 30. 6. 1967, s tím, že dopisem bylo rodičům žalobce sděleno, že žalobce nesmí opakovat 1. ročník. Zaměstnavatel Restaurace a jídelny Praha 1 potvrdil žalobci dobu zaměstnání od 1. 7. 1981 do 10. 1. 1986 a od 5. 5. 1980 do 31. 10. 1980.
19. Žalovaná se opakovanými žádostmi pokoušela dohledat potvrzení žalobcovy doby zaměstnání v podniku X– závod X nejprve u Archivu hlavního města Praha, dále u společnosti X., poté u komerčního archivu X, v šetření nebyla úspěšná. Stejně tak nebyla potvrzena doba zaměstnání společností X, ani mzdovou účtárnou společnosti X. Tyto skutečnosti také žalovaná sdělovala Veřejnému ochránci práv, včetně toho, že se podařilo u zaměstnavatele X dohledat dosud nezhodnocenou dobu zaměstnání od 5. 5. 1980 do 30. 10. 1980 a od 1. 1. 1986 do 10. 1. 1986.
20. Rozhodnutím ze dne 25. 1. 2022 byl žalobci podle § 56 odst. 1 písm. b) a e) zákona o důchodovém pojištění zvýšen starobní důchod ode dne 9. 4. 2018 na 3 736 Kč, v dalších letech ve valorizované výši dle příslušných vládních nařízení. Žalovaná dodatečně zohlednila dobu pojištění od 1. 9. 1966 do 31. 8. 1967 a od 1. 1. do 10. 1. 1986. Poté žalovaná zjistila, že při dodatečném zápočtu doby pojištění nezhodnotila žalobci dobu zaměstnání od 5. 5. 1980 do 31. 10. 1980. Proto vydala nové rozhodnutí ze dne 22. 2. 2022, jímž nevyhověla žádosti o zvýšení starobního důchodu se zdůvodněním, že tato nově zohledněná doba pojištění nepřináší další rok pojištění. Napadeným rozhodnutím ze dne 30. 3. 2022 bylo toto rozhodnutí potvrzeno a žalobcovy námitky zamítnuty.
21. Soud zdůrazňuje, že soudní řízení správní není pokračováním řízení vedeného správními orgány a soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. napadené rozhodnutí přezkoumává z hlediska uplatněných žalobních námitek. V souzené věci žalobce prakticky opakuje shodné skutečnosti jako v námitkách, s nimiž se žalovaná v napadeném rozhodnutí podrobně vypořádala s odkazem na příslušná ustanovení zákona o důchodovém pojištění. Její závěry, zejména ohledně výpočtu základní a procentní výměry starobního důchodu žalobce konkrétně nenapadá.
22. Ve shodě s žalovanou soud uvádí, že doba pojištění potřebná pro získání nároku na starobní důchod podle § 29 odst. 3 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, která se následně odráží také ve výpočtu výše starobního důchodu, musí být v řízení o žádosti o starobní důchod, resp. o jeho zvýšení s poukazem na § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění řádně zjištěna a prokázána. Doba pojištění se prokazuje evidenčními listy důchodového pojištění ve smyslu § 38 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, resp. do 31. 12. 1995 vedenými evidenčními listy důchodového zabezpečení. Současně lze podle § 85 odst. 5 zákona č. 582/1991 Sb. k

prokázání doby pojištění použít čestného prohlášení nejméně 2 svědků a žadatele o důchod nebo o úpravu důchodu, nelze-li tuto dobu prokázat jinak.

23. V žalobcově věci žalovaná rozhodnutím ze dne 22. 2. 2022 zohlednila naposledy prokázanou dobu pojištění, tedy dobu zaměstnání žalobce u organizace Restaurace a jídelny v Praze 1 od 5. 5. 1980 do 31. 10. 1980. Podle obsahu osobního listu důchodového pojištění, který byl nedílnou součástí tohoto rozhodnutí, byly žalobci při stanovení nároku na starobní důchod a při výpočtu jeho výše zohledněny veškeré doby pojištění, které byly doloženy příslušnými ELDP, evidenčními listy důchodového zabezpečení, resp. sdělením Archivu hlavního města Praha ohledně studia na střední škole v letech 1966 až 1967 a příslušným potvrzením doby zaměstnání u organizace Restaurace a jídelny Praha 1. Ačkoli byl žalobce již v rámci předchozích správních řízení ve věcech přiznání starobního důchodu vyzýván, aby svoje tvrzení ohledně dob zaměstnání, resp. studia či době pojištění dosažené u zahraničního nositele pojištění prokázal, ve spise se žádné další podklady, na jejichž základě by žalobci mohla být zohledněna další doba pojištění, nenacházejí.
24. Obecná polemika a výčet zohledněných dob zaměstnání u zmíněných zaměstnavatelů, se kterým žalobce opakovaně bez dalšího nesouhlasí, ke zpochybnění úplnosti zjištění žalované a zákonnosti napadeného rozhodnutí nepostačují. Pokud žalobce žalované vytýká, že zcela ignorovala jeho svědecké návrhy ohledně výsledků osob, které by mohly prokázat dobu jeho zaměstnání ve společnostech skupiny X, soud jeho námitce nepřisvědčil. V řízení, z něhož vzešla žalobou napadená rozhodnutí, nebyl ze strany žalobce žádný takový určitý návrh na provedení svědeckých výpovědí učiněn. Žalobce ani nevyužil možnosti dané mu § 85 odst. 5 zákona č. 581/1992 Sb. a k prokázání tvrzených dob pojištění nepředložil čestná prohlášení nejméně 2 svědků a prohlášení svoje.
25. Ve vztahu k prokázání doby zaměstnání žalobce u společnosti X jako doby pojištění bylo rozhodující, že žalovaná zohlednila tu dobu pojištění, která byla řádně prokázána ELDP v období od 12. 1. 2006 do 31. 12. 2006. Pokud jako datum výmazu společnosti z obchodního rejstříku žalovaná uvedla datum 30. 10. 2012, nepochybně se jednalo o datum výmazu společnosti X., která následně vstoupila do likvidace, a to z důvodu nečinnosti, s tím, že likvidátor společnosti neměl k dispozici žádné listinné doklady, kterými by mohla být doba zaměstnání žalobce u zmíněné společnosti prokázána nad zohledněné období. Tvrdí-li žalobce, že ještě v roce 2013 a v lednu a únoru 2014 dostával řádný plat, neexistují k tomu ve správním spisu žádné důkazy, žalobce tuto dobu pojištění neprokázal ani náhradním způsobem ve smyslu § 85 odst. 5 zákona č. 581/1992 Sb. a ani v žalobě na podporu svých tvrzení žádné konkrétní důkazy neoznačil.
26. Listinami, které žalobce soudu spolu s žalobu předložil, soud dokazování neprováděl, neboť se z větší části jednalo o listiny, které již byly součástí správního spisu, resp. listiny, které byly pro posouzení žaloby nadbytečné. Korespondencí žalobce s Veřejným ochráncem práv soud rovněž dokazování neprováděl. O skutečnosti, že žalobce (ale i žalovaná) byl v čilém styku s Veřejným ochráncem práv, svědčí ostatně i obsah správního spisu. Vyjádření Veřejného ochránce práv však samo o sobě dobu pojištění prokázat nemůže, o důvodnosti žalobních námitek si soud musí učinit úsudek sám zejména na podkladě shromážděného spisového materiálu, na jehož podkladě byla napadená rozhodnutí vydána.

27. Soud uzavírá, že žalobcovy námitky týkající se vzniku nároku na starobní důchod a jeho výše z důvodu odpracovaných 42 let, nejsou opodstatněné.

V. Závěr a náklady řízení

28. Ze shora uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odstavec 7 s. ř. s.
29. O žalobě soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobce i žalované, a to na základě obsahu spisového materiálu, který považoval za dostačující pro posouzení žalobních námitek.
30. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první, § 60 odstavec 2 s. ř. s. a § 118d zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Ve věci byla úspěšná žalovaná, protože se však jedná o věc důchodového pojištění, nemá vůči žalobci právo na náhradu nákladů řízení. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 6. září 2022.

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně